

Sygn. akt I ACz 5/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Wiszniewska

Sędziowie: SSA Eugeniusz Skotarczak

SSA Artur Kowalewski /spr./

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2015 r., w Szczecinie, na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w W.

przeciwko małoletniej A. J. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego A. K.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 1 sierpnia 2014 r. sygn. akt I C 601/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSA A. Kowalewski SSA I. Wiszniewska SSA E. Skotarczak

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2014 r. sygn. akt I C 601/13 Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim odrzucił apelację pozwanej małoletniej A. J. reprezentowanej przez matkę A. K. od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 26 marca 2014 roku wydanego w sprawie I C601/13.

Sąd Okręgowy argumentował, że pismem z dnia 14 maja 2014 r. przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki została wezwana do uzupełnienia braków apelacji poprzez uiszczenie opłaty od apelacji w wysokości 5000 zł., w terminie 7 dni, pod rygorem odrzucenia apelacji. Z uwagi na nieodebranie przesyłki dwukrotnie awizowanej, złożono ją do akt ze skutkiem doręczenia na dzień 02.06.2014, a zatem termin do uiszczenia opłaty od apelacji upływał w dniu 09.06.2014 r. Z ostrożności procesowej pismem z dnia 20.06.2014 r. wezwano również ojca małoletniej powódki do uzupełnienia braków apelacji poprzez uiszczenie opłaty od apelacji w wysokości 5000 zł., w terminie 7 dni, pod rygorem odrzucenia apelacji. Z uwagi na nieodebranie przesyłki dwukrotnie awizowanej, złożono ją do akt ze skutkiem doręczenia na dzień 09.07.2014 r., a zatem termin do uiszczenia opłaty od apelacji upływał w dniu 16.07.2014 r. Powódka nie uiszczyła opłaty od apelacji, co wynika z notatki sporządzonej w dniu 22.07.2014 r.

W tym stanie rzeczy, na zasadzie przepisu art. 370 k.p.c. Sąd Okręgowy odrzucił apelację pozwanej, jako nieopłaconą.

Z powyższym postanowieniem nie zgodziła się przedstawicielka ustawowa pozwanej. Podniosła, że nie miała wiedzy o próbie doręczenia jej przesyłki sądowej, gdyż nie pozostawiono żadnego awizo w jej skrzynce pocztowej jak również w drzwiach lokalu w którym mieszka, przy ul. (...) w G.. Tym samym skarżąca stwierdziła, że nie miała wiedzy o wezwaniu jej do usunięcia braków formalnych apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się niezasadne i jako takie podlegało oddaleniu.

Zażalenie skarżącej ufundowane jest na twierdzeniu, że pismo sądowe z dnia 14 maja 2014 (k.216) stanowiące wezwanie do usunięcia braków formalnych apelacji poprzez uiszczenie stosownej opłaty, w ogóle nie zostało jej skutecznie doręczone. Tego typu argumentacja wywołuje konieczność zbadania w pierwszym rzędzie formalnej prawidłowości doręczenia pozwanej przesyłki zawierającej wezwanie, tj. ustalenia, czy zawiera ona zapisy, odpowiadające zarówno treści art. 139 § 1 k.p.c., jak i przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym, w brzmieniu obowiązującym w dacie dokonania tej czynności.

Przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny weryfikacja w tym zakresie doprowadziła do jednoznacznych wniosków, że sposób doręczenia przesyłki, nie jest obarczony jakąkolwiek wadą natury formalnej. Na przesyłce umieszczono w sposób poprawny oznaczenia wskazujące na jej prawidłową podwójną awizację, która miała mieć miejsce po raz pierwszy w dniu 16 maja 2014 r., po raz drugi zaś, po upływie przepisanej siedmiodniowej terminu, tj. w dniu 26 maja 2014 r. Na przesyłce oznaczono również przyczynę niedoręczenia, jako niezastanie adresata przy każdej z podjętych prób doręczenia, jak i przyczynę zwrotu z placówki pocztowej, jako nie podjęcie awizowanej przesyłki przez adresata w terminie. Termin zwrotu prawidłowo przyjęto na dzień 3 czerwca 2014 r. a więc po upływie 7 dni od dnia drugiej awizacji. Należy nadto zauważyć, że skarżąca nie kwestionuje oznaczenia adresu na jaki przesyłka została wysłana, co więcej, dotychczas kierowana na ten adres korespondencja sądowa, była przez nią odbierana.

W dalszej kolejności weryfikacji podlegały twierdzenia pozwanej, wedle których w ogóle nie otrzymała ona awiza o nadejściu przesyłki sądowej. Należy w tym miejscu przypomnieć, że doręczenie w trybie przepisu art. 139 § 1 k.p.c., jakie w niniejszej sprawie zostało przyjęte przez Sąd pierwszej instancji, oparte jest na domniemaniu, że pismo sądowe dotarło do rąk adresata i że w ten sposób doręczenie zostało dokonane prawidłowo (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 lipca 2002 r., I CKN 861/00). Domniemanie to ma charakter domniemania prawnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2001 r., I PKN 656/00), a zatem - stosownie do dyspozycji art. 234 k.p.c. - może być obalone wyłącznie w drodze przeprowadzenia dowodu przeciwnego. Pozwana winna zatem udowodnić prawdziwość tezy, że nieodebranie pisma nie było wynikiem jej suwerennej decyzji.

Stwierdzić należy, że pozwana a w zasadzie jej przedstawicielka ustawowa nie przedstawiła jakichkolwiek wiarygodnych twierdzeń, które mogłyby usprawiedliwić jej tezę o tym, że rzeczywiście nie otrzymała ona awiza o nadejściu przesyłki. Wyłącznie oferowana przez nią argumentacja, polegająca na tym, że powszechnie wiadomym jest, iż doręczający przesyłkę operator pocztowy (...), miał problemy z prawidłowym doręczeniem korespondencji sądowej, pozostaje oczywiście niewystarczająca, nawet dla wyprowadzenia wniosku o uprawdopodobnienie nie otrzymania przez nią awiza. Problemy, o których suponuje skarżąca, istotnie zdarzały się incydentalnie w początkowym okresie działalności tego operatora, tym niemniej Sąd Apelacyjny nie stwierdził, aby utrzymywały się one w znacznym natężeniu w okresie, w którym doręczana była pozwanej przedmiotowa przesyłka. Należy zauważyć, że kierowana do skarżącej uprzednio korespondencja sądowa na ten sam adres, była z powodzeniem przez nią podejmowana. Bez wpływu na rozstrzygnięcie pozostaje przy tym nieodebranie przesyłki również przez ojca małoletniej pozwanej, już z tej przyczyny, że pomimo jego wiedzy o toczącym się postępowaniu i jego statusie przedstawiciela ustawowego, przez cały czas trwania postępowania, nie podał on swojego prawidłowego adresu. W każdym zaś razie prawidłowym adresem pozwanej, pod którym zamieszkiwała również jej przedstawicielka ustawowa, która wniosła apelację, był adres ul. (...) G. i na ten właśnie adres została prawidłowo awizowana korespondencja sądowa.

W tym stanie rzeczy, nie przedstawienie przez skarżącą jakichkolwiek innych twierdzeń uwiarygadniających nieprawidłową awizację przesyłki czy jej brak, skłania do wniosku o nie wystąpieniu tego typu wyjątkowych okoliczności, które racjonalizowałyby wniosek, że próba doręczenia jej przesyłki sądowej faktycznie nie miała miejsca. Skoro tak, to prawidłowym było uznanie przez Sąd pierwszej instancji przesyłki sądowej - zawierającej wezwanie do usunięcia braków fiskalnych apelacji - za prawidłowo doręczoną z dniem 2 czerwca 2014 r. Wobec zaś nieusunięcia

tychże braków przez pozwaną w przepisany siedmiodniowy terminie - na zasadzie art. 370 k.p.c. – koniecznym było tym samym odrzucenie apelacji.

Tak argumentując, na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.

SSA A. Kowalewski SSA I. Wiszniewska SSA E. Skotarczak